

ELEV: IORDACHE LAURA

ȘCOALA: COLEGIUL ROMANO-CATOLIC "SF. IOSIF", BUCUREȘTI

CLASA – a XII-a

PROFESOR COORDONATOR – STÂRCEA ALINA

diform

"mâna întinsa care nu spune o poveste nu primește pomană" , dar palmele mi-au ruginit cand le-am uitat in ploaie.

le spăl cu suc coca-cola,
orele petrecute pe youtube în copilărie dovedindu-se a fi utile.
acum vreau să sar in fața bunicii ca un mic copil și să-i spun: "uite, buni, vezi? internetul poate fi chiar benefic in circumstanțe diforme."
dar morții nu vad și nu aud.
ei doar putrezesc. Putrezesc si hrănesc întreg pământul.

ah, aparent cola nu este chiar atât de magică..
palmele mi-s încă rigide,
deși au uitat de mult gustul amar al ultimului strop de ploaie acidă.

buni, aveai dreptate când mi-ai spus că
apa nu va reuși niciodată să spele mizeria din suflet.
continuă să iasă la suprafață,
dominându-mi întreaga ființă.

copilărie

în canalul auditiv se zbate, între pereții membranoși, un cuvânt ca un ecou,
ca o dorință de eliberare străină.
simt că mă dezechilibrez când sunetul capătă o formă și alunec în cer.
starea de confuzie e deja specifică, iminentă, de nedezipit: simt că nu pot sta în picioare,
semi-cuvântul se lovește în stânga și în dreapta și reiese doar un "co-, co-" repetat obsesiv, ca un strigăt in neființă.
mă întreb ce vrea să însemne,
dar până să îmi răspund alunec și cad înapoi pe pământ.
picioarele mi-au fost retezate în zbor
și odată cu ele mi-a dispărut intregul echilibru.

acum, când nu-mi mai focalizez conștiința în realizarea mai multor funcții inutile, reușesc să aud cuvântul ce s-a strecurat, în final, în urechea internă: "copilărie"
nu știu ce vrea să însemne.
copil n-am mai fost de când a trebuit să fiu părinte pentru un părinte.

dependență

în fiecare zi îmi place să-mi imaginez că sunt o altă persoană.

ieri am fost o cântăreață mută,,
apreciată doar de pozele ante-accident de pe pereți,
care mă susțineau și mă convingeau că nu voi deveni un dorian mai docil,
însă mult mai ratat..
dubios.
Sufletul mi-a fost vândut pe două note muzicale
Iar de atunci sunt blestemată să cânt tăcut pentru un public surdo-mut

azi sunt o actriță iubită,,
trăiesc cu adevărat doar atunci când mă prefac
și mă pregătesc încă de la început de actul final.
când se trage cortina mă aplatizez ca un balon abia spart
iar în trupul minții răsună obsesiv gândul că am nevoie de un nou act

Imaginația e o scară în spirală a existenței mele : balustradele sunt ideile și sentimentele ce vor să fie transpuse,
Iar treptele sunt motivația de a realiza ceva.
îi sunt recunoscătoare pentru viețile pe care le-am putut cunoaște, învăța,

acum, însă, prefer să nu mă mai ignor, să mă culc gândindu-mă : "cine sunt eu ?"

peisaj apocaliptic

toamna în Berceni se simte mereu ca o apocalipsă blândă,
doar că în loc de meteoriți apar oamenii îmbrăcați slim fit.
salutul respectuos « bună păpușe »

pe care-l aud in conversațiile stradale este muzică pentru urechile mele,
iar plimbările pe străzile pline de scuipați ale Reșiței sunt exagerat de terapeutice.
nicăieri nu-i ca acasă.

bătrânețe

sunt în camera mea de 6590 de zile,
în fața unei oglinzi sparte și-mi urmăresc
cearcănele cum cresc în intensitate.
ciudat.
mă simt de parcă sunt pe partea greșită a unui iad perfect calculat

procesul îmbătrânirii e crud, chinuitor
nu-l pot percepe decât ca pe o pedeapsă.
cred că avem un Dumnezeu răzbunător.

bunicul îmi observă noua obsesie și remarcă senil
« sunt interese mari la mijloc »
înainte să-și mute privirea înapoi pe antena 3.